

Ľuboš Jendryščík, 22 rokov, Radoľa

Červený sneh

Sneh vŕzgal pod váhou našich krokov tak hlasno, že ak by nás niekto hľadal, kľudne by nás našiel len podľa tohto zvuku. Snažil som sa premýšľať. Už sme dosť ďaleko od dediny, tipoval by som niečo okolo 5 kilometrov, a predsa som stále nemal istotu, že sme sami. Mýlil som sa. Boli sme jediné živé bytosti v tomto Bohom zabudnutom lese. Teda pevne som v tom dúfal. Ako malý som sa tu občas hrával s bratrancami na schovávačku, vojakov a iné, nevinné detské hry.

Dneska však všetky hry stratia svoju nevinnosť. Rovnako ako les. Odkedy tu došlo k tej veľkej tragédii, tak sem chodí skutočne málokto, v takomto mraze nehovoriac. Ale aj tak som chcel mať istotu. Výstrel je možné počuť na veľkú vzdialenosť, a zbytočných svedkov som nepotreboval. Pred niektorými vecami je jednoduchšie zavrieť si oči. Obzvlášť ak máte byť svedkom popravy človeka. Ten svoju nevinnosť už tiež stihol stratiť.

Zastali sme. Započúval som sa do ticha, občas prerušeného jeho poťahovaním hlienu späť do nosa. Presnejšie, hlienu zmiešaného s krvou. Nespolupracoval, a tak bolo nutné mierne násilie. Prosebné, ba až zúfalo sa na mne pozrel. Pohľad som mu opätoval.

Pochopil ho.

Možnosť vyjednávať si už premrhal.

Sotil som ho do ramena, a on pochopil, že má pokračovať ďalej. Sneh opäť zavŕzgal.

Nebolo to prvý krát, čo som sa s niekým túlal v tomto lese. Nebude to ani prvý krát, čo z neho pôjdem sám. Teda dúfam. Odkedy sme vystúpili z auta sa neviem zbaviť pocitu, že nás niekto sleduje. Možno jeden z jeho priateľov. Možno niekto od polície.

A možno moja paranoja.

To bude najpravdepodobnejšie.

Ale aj tak si myslím, že nás niekto sleduje.

Pravdepodobne vám napadlo, že by som mohol povedať, čo nás sem dohnalo. Prečo sme sa spoločne vydali na túto prechádzku. V podstate nevidím žiaden dôvod, prečo by som vám to nemal povedať.

Ja momentálne nie som podstatný. On áno. Takže, kto je to? Meno, vek, adresa, etnická príslušnosť, nič z toho nie je dôležité. Skôr ako kto to je by sme sa mali pýtať aký je, nemyslíte?

Je zlý. Veľmi zlý. Možno dokonca horší ako ja. Omnoho horší. Na mieste by bola otázka prečo?

Zastavili sme. Našli sme ideálne miesto. Opäť sa pokúsil o očný kontakt, tento krát som mu však pohľad neopätoval. Miesto toho som mu nasadil koniara, čo ho položilo na kolená. Pustil sa do plaču. Nie, výstižnejšie bude povedať, že sa pustil do strašného revu. Začínalo mi to liezť na nervy a tak som ho okríkol.

Neprestal.

Vzdychol som si. Čo iné mi ostáva, budem musieť počúvať tieto strašné zvuky.

.

.

Pocit, že tu s nami niekto je zosilnel. Rýchlo som sa otočil aby som uvidel..... nič. Za mnou bol prázdny les. Snažil som sa zaostriť, či mi predsa len nejaký drobný detail neušiel. Všetko bolo v úplnom poriadku a tak som sa otočil späť.

Už nebol na svojom mieste. Kým som kontroloval situáciu on sa jednoducho rozhodol ujsť. Presnejšie, stihol ubehnúť asi 5 metrov. Znova som si horko povzdychol a rozbehol sa za ním. Trvalo mi len pár sekúnd, kým som ho dobehol a zrazil na zem. Zanedával som. Stále ležal na zemi, odkiaľ zúfalo na mňa hľadeli pár veľkých hnedých očí. Ale pochopil to.

Ostáva mu posledných pár minút života.

Chytil som ho za rameno a znova dal na kolená. Aby videl moju dobrú vôľu, vytiahol som z vrecka cigarety, a jednu som mu dal do úst. Pripálil som mu ju. Potom som si dal cigaretu ja. Napadlo mi, že efektívnejšie by bolo, kebyže vyberiem obe cigarety súčasne, a potom ich pripálím. Usmial som sa. Prvý krát za posledné dni.

Takže, prečo je zlý?

Nie preto, že by práve fajčil svoju poslednú cigaretu v živote. Iste, nie je to práve dobrý zlozvyk, sám sa mu snažím vyvarovať. Nie moc úspešne, ale niekedy sa aj snaha cení. Jeho najväčším problémom je veľká tragédia. Veľká tragédia tohto lesa, ktorá sa onedlho stane jeho vlastnou. Jeden múdry človek raz povedal, že cudziu bolesť nepochopíme, a ako náhle ju začneme chápať, stáva sa našou vlastnou. Jeho bolesť sa mojou nestane. Moja sa jeho bolesťou stane prakticky okamžite po zaznení výstrelu. Po dvoch rokoch to bude opäť osobné. Dokonca zájdem aj na jej hrob.

Ešte raz som sa dôkladne poobzeral, či nás niekto nesleduje, tentokrát som však dbal aj na to, aby sa zase nedal na útek. Boli sme sami. Len ja, on a desivé ticho.

Ticho.

Ticho.

Ticho.

.
. .
.

Ohorok z jeho cigarety sa strácal v snehu, ktorý postupne začala krv vytekajúca dierou v hlave farbiť na červeno. Bol mŕtvy, o tom sa nedalo vonkoncom pochybovať. Jeho mŕtvola ležala v snehu obklopená krvou. Keby nemal ten prázdny pohľad v očiach možno by mu z toho prišlo aj zle. Mne vôbec. Pýtate sa prečo? Nie je to prvá mŕtvola, ktorú vidím.

Sneh pri mojich nohách sa začal pomaly červenat, a tak som sa rozhodol odísť. Upratovať po sebe nemalo zmysel. Tak ako nikdy predtým. Tak ako nikdy potom. Jeden pohľad na svoje dokonané dielo som si však predsa len ešte doprial.

Sneh je skvelý kontrast pre krv. Rovnako ako je život skvelý kontrast pre smrť.

Moja cigareta stále horela, a tak som si dal jeden z posledných šlukov, ktoré mi môže dopriať.

Otočil som sa, a vtedy som si uvedomil, že sme neboli sami.